Tăceri uitate

Felix

Igluul meu din blocuri de tăcere,
Cuprins de-al necuvintelor îngheţ,
Mă ţine-ncarcerat cu bariere
Plătind al nerostirii mele preţ.

Muţenia mă leagă de banchiză
Şi-nchide orizontul ca un laţ,
Frenetic vreau să caut o baliză
Să ies de-aici cu verbele la braţ!

Să spun ceva, când tac şi cerul tace
Şi-această stare mă apasă greu,
Vreau la taifas în braţele de pace
Întinse spre pământ de Dumnezeu!

Un gând rostit, un cânt, o rugăciune,
Sau verbul viu înnobilat prin vers,
Deschid spre Dumnezeu, ca-ntr-o minune,
Ferestre ce-nfloresc în Univers.

Cu Tine la fereastră vreau, Părinte,
Să-mi duc rostirea când spre cer mă rog
Şi să-Ţi ascult divinele cuvinte,
Turnându-mă pe mine-n…dialog!

Banchiza de tăceri să se topească
Şi tot ce-mi spui să spun la rândul meu,
Să las lumina-n inimă să-mi crească
Vorbind şi „cu” şi „despre” Dumnezeu!

Simion Felix Marţian
Vulcan, 8 ianuarie 2019